Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302 Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036 УНСоюз (201) 451-2200

РІК XCIII. Ч. 69. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 12-го КВІТНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, APRIL 12, 1986 No. 69. VOL. XCIII.

„У НАШІЙ ЖАХЛИВІЙ, КРОВАВІЙ ДОБІ НАЙБІЛЬШЕ ПОТЕРПІЛА УКРАЇНА", — ПИШЕ ПУБЛІЦИСТ

Джерзі Ситі, Н. Дж. — Відомий синдикований журналіст і видавець поважного консервативного місячника „Нешонел Рів'ю" Вілліям Рашер написав свій коментар на тему близького кінця XX сторіччя, що, на його думку, перейде до історії як найбільше кривава доба.

Вичисляючи всі людські знищення і тих політиків, що їх спричинили, автор зупиняється довше на Великому голоді в Україні. Він стверджує, що Сталін здається перевершив у знищенні людства навіть Гітлера. Покликуючись на статтю Петра Палюха у виданні „Нешонел Рів'ю" з 11-го квітня ц.р., В. Рашер пише, що Сталін у боротьбі з українськими селянами, які не хотіли колективізації, знищив штучним голодом в одному році сім мільйонів людей, в тому 3 мільйони дітей нижче семи років життя. Тут не включається українських „кулаків", які раніше були зовсім зліквідовані як цілість, померши з виснаження в Сибірі.

В. Рашер відмічує з притиском факт, що про Великий голод в Україні не хотіли знати ані уряд ЗСА, який сам в тому часі готовився до визнання совєтського уряду, ані американська преса, зокрема „Ню Йорк Таймс" зі своїм московським кореспондентом Волтером Дюранті. І так це знищення залишилося в тіні, в чому виразно допоміг СССР.

На щастя, інформує автор, закінчуючи свою статтю, появився 55-хвилинний фільм п. н. „Жнива розпачу", випродукований в Канаді, який висвітлює історію Великого голоду. Цей фільм отримав золоту медалю в ділянці документальних фільмів на 28-му Міжнародному фільмовому фестивалі в Ню Йорку в листопаді 1985 року. Не зважаючи на це, стверджує В. Рашер, досі жадна телевізійна станція не показала цього найбільшого ґеноциду, того злочину, що його Малколм Маґґериджж уважає „так жахливим, що в майбутньому люди не повірять, що цей злочин був дійсним".

Стаття В. Рашера була друкована в щоденнику „Ню Йорк Ситі Трібюн" з 9-го квітня ц.р.

КОНЦЕРТ В УІА

Ню Йорк. — В неділю, 13-го квітня ц.р., о год. 3:30 по полудні в Українськоу Інституті Америки виступить меццо-сопрано Наталка Худа-Гусяк, сопрано Ольга Боднар і тенор Ед Іванько. При фортепіяні С. Бененсон. В програмі концерту — твори західньоевропейських та українських композиторів. Виступ вокального ансамблю закриє успішну зимову серію концертів камерної музики під кер. композитора Ігоря Соневицького.

На з'їзді промовлятиме бенедиктинський ігумен

Парма, Огайо. — Ігумен Бенедиктинського Чину о. Роджер В. Ґрайс з Клівленду, виступить зі словом на з'їзді „Українська Молодь Христові". Темою його доповіді буде „Присвятім себе частіше молитві". Згідно з традицією бенедиктинців, монаше життя перебуває у постійному зв'язку з Богом через „молитву і працю".

Уродженець Клівленду, о. Ґрайс є вже 30 років бенедиктинським монахом. Будучи заступником директора, а від десятьох років директором бенедиктинської середньої школи, його досвід у виховній системі буде цінним додатком до з'їду „УМХ". Він, як священик, є дво-обрядовий і може служити св. Літургію в латинському і візантійському обряді.

О. Р. В. Ґрайс

У справах з'їзду слід писати на адресу: Ukrainian Youth for Christ Celebration, P.O. Box 347303, Parma, Ohio 44134.

В Стемфорді відбудуться дяківські курси

Стемфорд, Конн. — Тут в Колеґії св. Василія Великого відбудеться 8-ий Дяківський курс, що розпічнеться в суботу вполудне, 14-го червня, а закінчиться в п'ятницю, 20-го червня ц.р.

Однотижневий курс поділятиметься на дві частини і включатиме навчання літургічного самуїлкового співу (галицького) в Українській Католицькій Церкві. Програма відбуватиметься під проводом проф. Йосифа Ролла, музичного керівника Колеґії св. Василія Великого.

Спів різних літургічних відправ відбуватиметься в українській мові, інструкції одначе відбуватимуться в англійській мові. Деяка частина музичних мелодій відбуватиметься в англійській мові. Потрібне знання читання українських текстів.

Курси включатимуть лекції музичних текстів із св. Літургії, Тайни св. Хрищення, подружжя, похоронів та Воскресного циклю. Вони включатимуть рівнож інструкції з ділянки історії Церкви, церковного календаря та інструкцій як включити вірних до загального літургічного співу.

Оплата за курс виносить 200 дол. Це включає: оплату за курс та повне утримання. Якщо курсанти бажають доїздити на курс, тоді оплата буде багато меншою. Про ближчі інформації відносно курсу слід звертатися до: Mr. Joseph Roll, 195, Glenbrook Rd., Stanford, Conn., 06902; tel.: (ыєй) 325-2768.

В минулому понад 300 осіб взяло участь в тих курсах з усіх сторін Америки та Канади. Учасники минулих курсів висловлювались дуже позитивно про користь курсів так для них особисто як рівнож для їхніх парафій.

СЕМІНАР В МЕНОРІ

Дженкінтав, Па. — Менор Джуніор коледж спонзорує семінар для тих осіб, які після перерви хочуть набути вищу освіту. Він відбудеться в четвер, 17-го квітня ц.р., від год. 6:30 до 9:30 вечора тут в коледжі Головні теми: фінансова допомога, як скористати найбільше за свій гріш та інші спеціяльні теми, вибрані якраз для дорослих осіб, які ніколи не ходили до вищих шкіл. За дальшими інформаціями слід звертатися на число телефону: (215) 884-2218.

Повідомляють про можливе звільнення А. Сахарова

Гамбурґ, Західня Німеччина. — Гамбурзький відділ люксембурзької телевізійної компанії повідомив, що за його даними до 18-го травня академік Андрей Сахаров буде обміняний на Льотара Ервіна Люце, який відбуває кару в Західній Німеччині за шпиґунство. Л. Люце був засуджений за передачу східньонімецькій розвідці секретів НАТО.

Телевізійна компанія повідомила також, що адвокат зі Східнього Берліну Вольфґанґ Фоґель, який багато років виступає посередником між Сходом і Заходом в подібних справах, п'ять разів зустрічався з представниками властей Західньої Німеччини і провадив з ними переговори про обмін А. Сахарова за Л. Люце.

Однак і Білий Дім, і Державний департамент ЗСА заявили, що вперше чують про такий обмін. Зять академіка А. Сахарова Єфрем Янкелевіч сказав, що він не приділяє найменшого значення цьому повідомленню з Гамбурґу. „Ми розповіли про нього Єлені Боннер, — зауважив Є. Янкелєвіч, — але це повідомлення не зробило на неї ніякого враження". Є. Боннер, яка видужує після операції на серці і перебуває в домі Янкелєвичів у місті Нютон біля Бостону, повинна повернутися в Совєтський Союз 20-го травня.

Літні курси УКУ в Римі присвячені українській діяспорі

Чикаґо (Філія УКУ). — Дирекція літніх курсів Українського Католицького Університету в Римі повідомляє, що цьогорічні вже 16-ті з черги літні курси відбудуться в днях 15-го червня до 16-го липня. Їх темою буде „Українська діяспора в західньому світі та Східній Европі". Десять професорів з Америки, Канади і Европи представлять цю тему в різних аспектах — історія, соціологія, історія Церкви, культура, література, мистецтво, політика, освіта, суспільна думка та інше. Будуть також виклади з богословських питань та італійської мови.

Крім викладів, передбачається виїзди в Італії, як також організовані прогульки в Римі. Після курсів учасники можуть приєднатися до праці молоді і з'їзду в Люрді, Парижі і Маквіллері. Це буде двотижнева зустріч української молоді Европи й Америки з відвідинами деяких осередків у Франції і Бельгії.

За докладнішими інформаціями слід звертатися до Філії УКУ в Чикаґо на адресу: Center for Ukrainian and Religious Studies, 2305 W. Superior St., Chicago, Ill. 60612.

Для студентів з Америки і Канади товариства „Свята Софія" уділюють стипендії.

Їхні адреси: St. Sophia Religious Ass'n., 7911 Whitewood Rd., Philadelphia, Pa. 19117 та St. Sophia, 85 Lake Shore Rd., St. Catharines, Ont. L2N 2T6.

ДОПОВІДЬ ГОЛОВИ УПСО В ЧИКАҐО

Чикаґо. — В неділю, 20-го квітня ц.р., виступить тут з доповіддю голова Українського Патріярхального Світового Об'єднання інж. Василь Колодчин на ширших сходинах, скликаних для громадянства місцевим відділом Українського Патріярхального Товариства. Темою доповіді буде оборона прав Української Церкви в Україні та завдання українців на поселеннях. Доповідь розпічнеться о год. 12:30 дня в авдиторії собору свв. Володимира і Ольги. Того ж дня при всіх українських католицьких церквах в Чикаґо розпічнеться акція збирання підписів під петицією до Апостольського Престолу в справі переслідування УКЦеркви.

Богдан Юрій, молодий автор, написав книжку „Україна"

Джерзі Ситі, Н. Дж. — З початком цього року, у друкарні Видавництва „Свобода", накладом молодого автора Богдана Юрія (псевдо) появилася написана англійською мовою 156-сторінкова книжка „Україна — сини і дочки".

Книжку цю відкриває присвята, в якій Богдан Юрій висловлює свої найглибші вислови признання — „моїм Батькам, душу яких я ще й досі зберігаю в собі, моїй Дружині — любов якої мені це уможливила, моєму Братові, який був у кожній хвилині, коли я його потребував, і моїх Синам, які завжди будуть причиною написання оцих рядків".

У передмові до книжки сказано, що українська громада на поселеннях здобула великі осяги в різних ділянках — професійного чи мистецького свого розвою, зміцнивши свою спільнотну структуру, однак із небагатьох її браків є відсутність белетристики, писаної на українську тему англійською мовою. І саме — „книжка Богдана Юрія є отим намаганням виповнити цю прогалину в житті громади, яка під будь-яким іншим оглядом розквітає в її різноманітних формах творчого життя. Автор прибув до цієї країни дитиною і зростав у родинному мільє у часах після Другої світової війни. Будучи активним членом української громади, він відкриває цікавий вгляд у спільноту, як теж і його сприймання українства в аспектах психо-соціяльного феномену. Сподіваємося, що книжка, яка є одною з перших того роду публікацією, заохотить інших українців-американців пробувати свого пера у белетристиці, зображуючи в ній українську тематику, а водночас із цим збагачувати скарбницю української літератури."

В книжці „Україна" є 15 оповідань — тематика їхня: голод в Україні, життя в підсовєтській Україні, боротьба Української Повстанської Армії та життя української спільноти на поселенні, особливо молодих людей. Назви їх, переклавши їхні заголовки з англійської мови на — українську: „Старий козак", „Голод", „Остання нагода" „Невидимий ворог", „Рибалка", „Гора", „Фінальний тост", „Курорт", „Останній повстанець", „Зброя" „Сини і дочки", „Вибір", „Обіцянка", „Полювання", „Епілог: батьки і матері".

Закінчуючи свою книжку, Богдан Юрій пише: „Щоб вас наслідувати (батьків) — ваші діти мусять побачити у ваших очах цей відважний дух. Цей самий відважний дух, який ви бачили в очах ваших предків. Вони знову мусять повірити, що на те, щоб продовжувати діло — існує причина".

Книжку Богдана Юрія, в ціні 6 дол., можна набути в книгарні „Свобода". Замовлення слід посилати на адресу: Svoboda Bookstore, 30 Montgomery St., Jersey City, N. J. 07302.

М. ТАЧЕР НЕ ПРИЙНЯЛА ПОЛЬСЬКОГО МІНІСТРА

Варшава, Польща. — Речник польського уряду заявив під час зустрічі з кореспондентами, що міністер закордонних справ Маріян Ожеховскі не поїде до Лондону, як було раніше запляновано, бо, мовляв, уряд у Варшаві змінив маршрут подорожі міністра. Західні кореспонденти у Варшаві і Лондоні заявляють однак, що Ожеховскі мусів відкликати поїздку через те, що прем'єр-міністер Великобританії Марґарет Тачер не погодилася його прийняти.

Про зміну подорожі міністра було повідомлено у Варшавському радіо у вівторок, 8-го квітня, напередодні виїзду Ожеховского з Бонну в Західній Німеччині. Він був першим високим речником польського комуністичного уряду, який відвідав ФРН від часу проголошення воєнного стану в Польщі в 1981 році і ліквідації незалежної робітничої профспілки „Солідарність".

Войцєх Ярузельскі, теперішній президент ПНР і перший секретар компартії, намагається вивести Польщу з політичної й економічної ізоляції і привернути повні дипломатичні зв'язки із західніми країнами. Візита до Бонну міністра закордонних справ відбулася після довгої підготови і переговорів Ярузельского з кількома західніми лідерами. Труднощі в Лондоні вдарили трохи по престижі польської керівної верхівки і показали, що привернення нормальних відносин із Заходом натраплятимуть на труднощі, головно тоді, якщо у польських тюрмах й далі ситідимуть провідні члени „Солідарности" й інші політичні в'язні.

Єжи Урбан, речник уряду заявив, що візиту М. Ожеховского, яка розпочалася в Західній Европі ще 28-го березня і мала тривати до 15-го квітня ц.р., припинено. Урбан не називав М. Тачер по імені, а тільки пожалувався, що поведінка „деяких урядів" є ображаючою, бо як у Варшаві побував міністер закордонних справ Великобританії Джефрі Гов, то він був прийнятий В. Ярузельским.

У Бонні міністра Ожеховского прийняв на авдієнції канцлер ФРН Гельмут Коль і міністер закордонних справ Ганс-Дітріх Ґеншер.

У СВІТІ

КОАЛІЦІЯ В ІЗРАЇЛЬСЬКОМУ кабінеті, тобто політичний бльок Лікуд і лейбористська партія, лідером якої є теперішній прем'єр-міністер Шімон Перез, знову зударились на засіданні і цей зудар може стати початком кінця приязні між двома політичними групами тимбільше, що лейбористи вже раніше намовляли Переза, щоб він не передавав в жовтні цього року влади бльокові Лікуд, згідно з домовленістю, а розпустив кабінет і розписав нові парляментарні вибори. Речники бльоку Лікуд заявили, що коли прем'єр звільнить з посту міністра фінансів Їцака Модаї, вони пропонуватимуть зірвання співпраці з лейбористами.

КОЛИШНІЙ ПРЕЗИДЕНТ Філіппін Фердінанд Маркос заявив під час інтерв'ю, що він частинно переборов депресію, розчарування і безнадію, які опанували були його шість тижнів тому, як він мусів, під тиском власного народу і деяких закордонних держав, покинути батьківщину, не бажаючи бути спричинником кровавої розправи між його прихильниками і прихильниками теперішнього президента Коразон Акіно. Він поводився свобідно, — кажуть кореспонденти, — жартував про 3,000 пар черевиків своєї дружини, які викликали свого часу саркастичні замітки в пресі, і заявив, що теперішні керівники, а особливо К. Акіно, — „бідна дівчина, яка матиме твердий горіх до розкушення".

В СЕРЕДУ, 9-ГО КВІТНЯ ц.р., у Вашінґтоні совєтська амбасада влаштувала парадну вечерю на честь амбасадора Анатолія Ф. Добриніна, який, як відомо, був обраний на XXУII з'їзді комуністичної партії Совєтського Союзу секретарем Центрального Комітету і тому покидає пост амбасадора у З'єднаних Стейтах Америки. Усі запрошені гості, між ними також державний секретар ЗСА Джордж Шулц, були максимально хоронені і мусіли переходити через „маґнетну хвіртку", щоб дістатись до приміщень совєтської амбасади. Тільки кілька журналістів, вибраних А. Добриніним, могли взяти участь в цій пращальній імпрезі. Цілою імпрезою керував Боріс УН. Малахов, пресовий аташ

ЛІВІЙСЬКИЙ ДИКТАТОР полковник Муаммар Каддафі погрозив З'єднаним Стейтам Америки, що коли вони наважуться повести проти Лівії відплатні акції, то він дасть зарядження підлеглим і симпатизуючим з ним арабським групам розпочати інтенсивну атаку на американських громадян в цілому світі. Рівночасно він заперечив причетність Лівії до останніх двох терористичних актів, тобто підкладення бомби в пасажирському літаку американської повітряної лінії TWA і бомби в диско-клюбі в Берліні. Як відомо, Лівії безпосередньо підлягають такі загальновідомі терористичні групи, як група Абу Нідаля, радикальне крило Палестинської Визвольної Організації, Абу Муса, декілька іранських і сирійських скрайніх груп.

БЕНАЗІР БУТТО, ЛІДЕР опозиції до теперішнього уряду президента Мохаммеда Зія уль-Гака повернулася до Пакістану і заповіла, що розпічне велику інформаційну кампанію проти президента Гака, який при допомозі військових частин усунув від влади її батька прем'єр-міністра Зульфікара Алі Бутта і погодився на виконання вироку смерти над ним. На думку Б. Бутто, в Пакістані є достатня кількість демократичних сил, щоб змобілізувати політичний бльок проти диктаторського уряду військової хунти і привернути демократичну форму управління.

АМЕРИКАНСЬКІ ЗАСОБИ масової інформації відмітили, що лідер чорних мусулманів Люїз Фарракан не тільки брав участь в нарадах арабських, іранських та інших екстремістів в Тріполі, Лівія, але приватно зустрічався з тамошнім лідером полковником Муаммаром Каддафі. Темою розмови між ним і Каддафі нібито були фінансові справи, але політичні спостерігачі не виключають, що були порушені також інші проблеми, в тому числі антиамериканські виступи. Поінформовані особи у Вашінґтоні кажуть, що Каддафі відмовив фінансової підтримки для Фарракана і його трупи, кажучи, що американські чорні мусулмани ділом мусять доказати свою „революційність".

В ОСТАННЬОМУ ЧАСІ поширилися вістки, що Єлена Боннер, дружина академіка Андрея Сахарова, який живе на вигнанні в місті Горькому, воліла б залишитися у З'єднаних Стейтах Америки з дітьми і не повернутися більше до Совєтського Союзу. Можливо тому, кажуть політичні спостерігачі, старання про видачу дозволу на виїзд для А. Сахарова набрали масового характеру і в цю акцію включилися в першу чергу вчені на Заході.

ЗСА ГРУПУЮТЬ ВОЄННІ КОРАБЛІ НА СЕРЕДЗЕМНОМУ МОРІ

Вашінґтон. — Поінформовані особи в Адміністрації президента Роналда Реґена кажуть, що З'єднані Стейти Америки не тільки групують воєнні кораблі на Середземному морі для евентуальної відплати проти Лівії за два останні випадки терору проти Америки, але очікують з нетерпеливістю приїзду до ЗСА віцепрезидента Джорджа Буша, який перебуває на Близькому Сході і секретаря Департаменту оборони Каспара Вайнберґера, який відвідує деякі азійські країни.

Досі в Середземному морі, поблизу заливу Сідра, перебуває 16 воєнних кораблів ЗСА, два з них це літаконосці, на покладі яких знаходяться біля 160 військових джетів, які кожної хвилини готові заатакувати військові інсталяції на лівійській території, як тільки надійде такий наказ з Вашінґтону.

Лівійський диктатор полковник Муаммар Каддафі заявив, що Лівія не бажає входити в жадний конфлікт із ЗСА, „але коли нас зачеплять і коли Америка заатакує Лівію перша, ми будемо змушені оборонятися усіма доступними нам засобами".

Речники Пентаґону і Адміністрації рівночасно заявили, що Вашінґтон розпоряджає переконуючими доказами, що два останні терористичні випадки були ділом рук Лівії і що для підтвердження цього обвинувачення існують не тільки документи, але живі свідки, зібрані Федеральною центральною розвідчою службою (Сі-Ай-Ей) і військовою розвідкою, як також заяви канцлера Західньої Німеччини Гельмута Коля про причетність лівійських „дипломатів" в Европі, зокрема в Східній і Західній Німеччині до бомбового замаху в диско-клюбі в Берліні. Гамбурґська газета „Більд", повідомляючи про це своїх читачів відмічує, що існує також підозріння, що Каддафі був інспіратором багатьох інших терористичних актів в минулому.

Вміжчасі Еспанія відкликала до Мадриду свого амбасадора з Тріполі для консультації, протестуючи таким чином проти заяви Каддафі, що прицілом його чергової атакти буде також Еспанія, яка дозволяє ЗСА вдержувати на своїй території воєнні бази.

Якщо президент Р. Реґен вирішить перевести відплатні акції проти Лівії, а головно лівійськикх військових інсталяцій і баз терористів, то не виключено, що головне командування вживатиме в цій акції, яка мусить бути під кожним оглядом ефективною, також стаціоновані на базах бомбовики ФБ—111, але Пентаґон мусівби цю справу узгіднити з членськими державами НАТО, — кажуть політичні спостерігачі.

Проведено нуклеарний вибух у Неваді

Вашінґтон. — Після двох відкладень нуклеарний вибух в Неваді таки відбувся 10-го квітня ц.р. Це другий такий вибух в цьому році, що його проведено на терені ЗСА, і передбачається, що це спричиниться до того, що СССР також відновить свої нуклеарні випробування, які там не відбувалися від схвалення мораторіюму 6-го серпня 1985 року.

Негайно після останнього вибуху в Неваді московське пресове аґентство ТАСС подало до загального відома, що цей вибух — це небезпечний крок, який ставить під сумнів, чи ЗСА є поважним партнером до будьяких переговорів щодо редукції зброєння.

Вибух в Неваді був запляннований спочатку на вівторок, 8-го квітня ц.р., саме на день, коли Роналд Реґен зустрівся з від'їжджаючим до СССР дотеперішнім амбасадором Анатолієм Добриніним, щоб продискутувати з ним можливість зустрічі із Міхаїлом Ґорбачовим. Проте, перенесення вибуху на черговий день мало бути спонукане технічними проблемами, а не розмовами з А. Добриніном.

У своєму коментарі до нуклеарного вибуху ЗСА в четрвер, 11-го квітня, ТАСС уважає, що американський Уряд хоче конче показати свою перевагу у зброєнні, помимо усіх запевнень у розмовах „на вершинах" в Женеві.

Підкрсеслюють також, що в останніх тижнях М. Ґорбачов декілька разів у своїх промовах заявляв, що якщо ЗСА буде далі провадити свої нуклеарні тести, СССР також відновить свої спроби в тому напрямі.

Не дивлячись на це, що існує загальна опінія поміж чужинецькими дипломатами, що останні спроби в Неваді не будуть мати великого впливу на пляновані вже так довго відвідини М. Ґорбачова у Вашінґтоні, що таки мають відбутися ще в цьому році, але після виборів в ЗСА, які припадають на перший тиждень листопада.

В АМЕРИЦІ

РЕЧНИК БІЛОГО ДОМУ повідомив, що найближчим часом Адміністрація ЗСА має намір звернутися до Об'єднаних Націй з проханням передати їй архівні секретні документи колишнього генерального секретаря ОН Курта Вальдгайма. Це рішення було прийняте після того, як Бюро спеціяльних інвестиґацій (ОСІ) при Департаменті справедливости, яке займається пошуками, розслідуванням справ і депортацією нацистських злочинців, ознайомився з документами, що їх передав в його розпорядження Світовий жидівський конґрес.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН, виступаючи в середу, 9-го квітня, перед редакторами газет, ще раз повторив, що необхідно надати допомогу борцям за свободу в Нікараґуа. Він підкреслив, що сандіністи мають намір покінчити з рухом опору і що кожний день зволікання з наданням допомоги борцям за свободу збільшує небезпеку того, що Нікараґуа стане постійною совєтською базою для дальшої аґресії в Центральній Америці. „Палата Репрезентантів повинна одобрити військову допомогу борцям за свободу. Зі слабим противником сандіністи не сядуть за стіл переговорів", — додав Президент.

КІЛЬКІСТЬ ОСІБ, які вживають наркотики, постійно збільшується. Якщо в 1969 році в ЗСА було зареєстровано 69,000 наркоманів, у 1971 році — 560,000, то тепер в країні кількість наркоманів досягає 40 мільйонів. Президентська комісія в справах боротьби з організованою злочинністю, яка 32 місяці провадила розслідування, прийшла до висновку, що зупинити розповсюдження наркотиків можна лише в тому випадку, якщо на всіх фабриках, в усіх установах, школах буде проводитися перевірка робітників, службовців, учнів з метою виявлення тих, хто вживає наркотики. Лише прийняття відповідного закону щодо такої перевірки може зарадити лихові, яке набрало масового характеру.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Лівія у центрі уваги

Хоч на своїй останній конференції в минулу середу, 9-го квітня ц.р. президент Реґен розпочав свою коротку вступну заввагу докором на адресу демократичної більшости Палати Репрезентантів за опозицію у справах схвалення нового бюджету і ревізії податкової системи, проте однаково у цій вступній промові як і на протязі цілої конференції центр уваги був звернений на Лівію як інспіратора, чи активного учасника останніх терористичних атак. Кожний, хто уважно прислухувався цій конференції, мусів винести враження, що Президент, який — мимоходом кажучи, був у дуже добрій формі, свобідний і навіть у гуморі, — так і стримується від виразної заяви, що він рішив приступити до ліквідації диктаторської влади Муаммара Каддафі у Лівії. Він назвав його „скаженою собакою", відкликуючися на пресу і він давав виразно зрозуміти, що винуватцем останніх терористичних актів (вибух бомби на літаку над Грецією і кинення бомби до розвагової залі в Західньому Берліні) це вина Каддафі. Коли його запитали, чи Америка є в стані війни з Лівією — Реґен з місця відповів: „Це Каддафі виповів Америці війну". Коли один з упертих присутніх журналістів прагнув таки почути, чи є безсумнівні докази на причетність Каддафі до тих останніх терористичних актів — Реґен відповів, що в обох випадках слідство ще не закінчене, але з попередніх прецедентів відомо, що це був Муаммар Каддафі, який був причетний до актів терору в різних частинах ґльобу.

На запит, чи ЗСА можуть протидіяти терористичним змовам Реґен повторив сказане вже на попередній пресовій конференції, що американські органи безпеки перешкодили виконанню 126-ох запланованих терористами атак у різних країнах світу. Запитаний, чому Америка переводить маневри Шостої фльоти на Середземному морі близько берегів Лівії (затоки Сідри) неначе провокуючи її реакцію, Реґен відповів, що неможливо мовчки приймати до відома самочинну претенсію Лівії до середземноморських вод на віддаль 125 миль від берегів Лівії. Реґен покликався при тому на СССР, що „навіть СССР признає, що американські морські маневри відбувалися на міжнародних водах".

З інших справ заторкнених на цій пресовій конференції, що її передавали три найбільші американські телевізійні станції, можна згадати заяву Реґена, що літом цього року, мабуть у липні, він зустрінеться знову з Міхаїлом Ґорбачовим. Щодо нового бюджету — Реґен повторив своє давнє становище, що бюджетовий дефіцит не є наслідком замалих податкових впливів, тільки завеликих державних видатків. Він далі вимагає скреслення 44-ох програм фінансованих з державної каси.

Вертаючись до проблеми Лівії, як осередку міжнародного тероризму, він закинув брехню Муаммарові Каддафі, що той ніби не вбиває невинних цивільних осіб та ще й дітей. Президент пригадав попередні терористичні акти, в яких гинули цивільні люди, жінки і діти, акти, явно спонзоровані лівійським диктатором. Відмовляючись дати ясну відповідь, чи і як зареаґує Америка на останні терористичні акти, в яких згинули американці, Президент обмежився до короткої заяви, що в цій справі йдуть переговори з американськими союзниками.

Коментатори американських телевізійних станцій, які негайно після пресової конференції давали свої завваги, одностайно стверджували, що американський Уряд „щось" приготовляє проти Лівії. В американській пресі появилися вістки, що в старшинському корпусі Лівії настало невдоволення закоханням Муаммара Каддафі у тероризмі, бо це дискредитує та ізолює Лівію у міжнародному світі і тому кінець його кар'єри може прийти також „зісередини", не тільки в наслідок військової інтервенції ззовні. Але хоч офіційно закінчено морські маневри Шостої фльоти на Середземному морі, припинено відплив відтіль лише американських літаконосців і важких кружляків. Американська громадська думка сприяє збройній акції ЗСА проти Лівії.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — **Редакція**.

Д-р Олег М. Волянський

КОНСЕРВАТИСТ ПРО АМЕРИКАНСЬКИХ ЛІБЕРАЛІВ

„Pensees: Notes for the Reactionary of Tomorrow", Joseph Sobran, National Review, December 31, 1985.

IV.

Лібералі йдуть в ногу з комуністами також у справі нашої закордонної політики. Вони причинилися до нашої невдачі у В'єтнамі та Ірані, вони атакують Чіле, Нікараґуа, чи Південну Африку, але коли совєти осягнули свою ціль, як наприклад, у В'єтнамі, — словесна атака лібералів на адресу окупанта чи напасника автоматично припиняється. Коли створився новий „прогресивний" уряд, ліберали зараховують цю країну до нового „реалітету" і вимагають від нашого Уряду „нормалізації" відносин із нею. Ліберали поділили світ на дві зони: „зону моральности" і „зону реалітету". Моральні принципи, що при них у нас багато кричать ліберали, не мають застосування у „зоні реалітету". Ці дві „зони" покриваються приблизно із тим, що совєти називають „зоною війни" і „зоною миру". У „зоні війни", цебто там, де совєти не мають контролі, дозволено робити підривну роботу та загарбати все у свої руки. Коли тільки якась територія попала у сферу совєтських впливів, — ліберали погоджуються з цим новим станом і скреслюють цю країну із своєї довгої листи „поневолених народів. Ліберали мають також різні стандарти для „авторитарних", правих, урядів і „тоталітарних", лівих, режимів. Вони є непримиреними ворогами „авторитарних" країн, але толерують „тоталітарні" і закликають Захід до співпраці з ними. Ліберали, як пригадуємо, однак не стреміли до співпраці з Гітлером, ані не закликають до співпраці із Південною Африкою, хоч ті теж були, чи є, „реальними" державними тілами.

Комунізм — це не лише інша форма уряду. Комунізм це жахлива ідеологія, що стремить не лише до тотальної контролі над своїми підданими, але й намагається докорінно перемінити суспільність, змінити природу людини. Протилежно до французької революції, большевицька революція нищить безжалісно минулі культурні, релігійні, та суспільні надбання та фізично ліквідує тих, хто протиставиться цьому процесові вже сім десятків років. Досвід минулих десятиліть свідчить, безсумнівно, про огидність комунізму, все ж таки, коли твориться новий комуністичний уряд у якійсь країні та починає відверто й нахабно вимахувати марксистсько-ленінівськими червоними прапорами, цей уряд має ґарантовану підтримку наших лібералів. Ми можемо лише собі уявити, — пише Собран, — як скажено зареаґували б ліберали, коли б якийсь новостворений правий уряд прийняв за свій прапор, наприклад,... свастику.

Розділ про „Червоних" кінчає Собран такими словами:

„Під цю пору комуністи не грають поважної ролі в американській політиці, однак, тут існує серйозна комуністична присутність. Пістряк соціялізму зробив метастази серед нас. Чіпляння ярликів призводить до помилки — кажуть ліберали; з усіх ярликів найбільш облудним є, власне, ярлик „лібералізму", котрий вчить нас оцінювати все, включно із соціялізмом, на підставі соціялістичних стандартів".

Володіння меншости

Американський Найвищий Суд цілковито змінив первісну ролю судової галузі Уряду. Суд став володіти деспотичною силою, перед якою, власне, він мав боронити країну.

В січні 1973 року Найвищий Суд З'єдинених Стейтів Америки передав нащадкам, проти волі більшости громадян найбільше вражаюче рішення в історії свого існування: леґалізацію абортів. Цим рішенням Найвищий Суд уневажнив закони в справі абортів у всіх стейтах ЗСА. Леґалізація абортів на вимогу жінки (Roe vs. Wade) змінила життя Америки. За ніч виникли абортивні клініки по цілій країні. Реаґуючи на цю ситуацію, постав „Рух в обороні життя", що домагається конституційної Поправки, котра забороняла б примхливі аборти. У своєму рішенні Найвищий Суд не виказав навіть найменшої пошани до особи ще ненародженої людини. На жаль, члени Найвищого Суду не є вибирані, але іменовані Президентом країни на все життя. Маючи ліберальну більшість, Найвищий Суд інтерпретував Конституцію інакше, як це було в минулому, та не згідно з волею більшости народу. Найвищий Суд поступово наділив Уряд набагато більшою владою, ніж це плянували Батьки Країни, і рівночасно підмінував здорові моральні підстави нації.

Перспективи

Консерватисти знайшлися в ситуації, що їм треба змагатися не лише проти лівиці, але й проти тих консервативних інстинктів, що приєдналися до соціялістичного „статус кво". Чимало громадян, що з природи речі є консерватистами, привикли до теперішньої ситуації і не добачають загрози для здорового організму нації. Їм треба вияснити, що:

1. Право на приватну власність — це перешкода для

(Закінчення на стор. 4)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про старих і молодих

Уявляю собі розчаровані погляди наших постійних читачів, коли прочитають такий заголовок. „Що за стара і відвічна тема! І що ж можна ще нового про це написати?" А таки паки і паки можна, саме тому, що це відвічна але завжди актуальна тема і, не від речі сказати, частенько боляча.

У нашій спільноті вона особливо боляча, проблеми бо діялогу між молодшим і старшим поколінням постійно виходять на денне світло та викликають багато емоційних та менше емоційних непорозумінь і взаємних оскаржувань.

Усі ці непорозуміння сходяться до одного знаменника — різниці поглядів на громадську працю сьогодні і завтра.

Ми — старше покоління, що завдяки теперішній системі життя і лікарським засобам куди довше почуваємося молодими як наші батьки чи дідуні і бабуні, завзято тримаємо все ще керму нашого громадського життя у своїх руках, але хоча як бажаємо бути молодими духом, лише рідко це іде в парі із ясним поглядом на сьогодні та майбутнє нашої спільноти.

В більшості ми все ще працюємо і думаємо категоріями „як це було в краю" або „як це було в переселенчих таборах", а що спомини у старших людей прибирають на важливості, а проміжок часу від пережитого до сьогодні допомагає пам'яті пригадувати лише світлі моменти чи навіть додавати дещо фантазії до них, то нам здається, що тільки наш досвід правильний та його треба продовжувати не конфронтуючи його із сьогоднішнім днем.

А тим часом молоде покоління, виховане і дозріле на американській землі бачить кожну справу своїми очами, може не так як ми б це хотіли, але реально.

У висліді маємо постійні конфлікти у поглядах і підході до українських проблем і до життя тут в загальному, як і конфлікти у поглядах на наше майбутнє.

Цікаво, що багато із нас старших, не зважаючи на великий життьовий досвід ніяк не можемо зрозуміти і прийняти до відома, що наші діти вже давно перестали бути дітьми і що колись ми в куди молодшому віці виконували відповідальну громадську чи виховну працю, або зі зброєю в руках боронили нашу батьківщину.

Ось недавно один із щирих українських „активістів" із жалем розказував як він висловив інакші погляди на тему української спільноти — сьогодні та завтра і потреб зміни у підході до праці в ній, — але більшість наших громадських діячів прийняла ці його погляди з поблажливою усмішкою. Мовляв, „що цей молодик нам розповідає". А цей „молодик" — це людина під сороківку, що стоїть у проводі американського підприємства на дуже відповідальному пості та ніхто його не вважає замолодим чи незрілим до виконування цих важких професійних завдань.

Ось також недавно відбувалося цілоденне засідання, так типічне для нашого перенесеного з минулого громадського життя. Присутні „шести- і семидесятники" довгими годинами дискутували не над актуальними справами, але з приводу особистих непорозумінь і подражненої амбіції — у висліді молодші учасники по одному нишком виходили із нарад, залишаючи на залі декілька „професійних" балакунів. Після цілого дня не запала ні одна поважна ухвала, не винесено ніякої постанови щодо напряму праці.

Чи дивуватися, що така система і такий підхід не може притягнути до нашого громадського життя молодих українців?

Ми завжди готові із закидами до них, що відсуваються, що американізуються, що незацікавлені навіть тепер болючими та актуальними у нас справами. Але чи не слід нам при цих закидах подумати, хто це спричинив?

Громада, це немов велика родина і так як в родині виховують дітей батьки, так у громаді „батьки народу" повинні виховати своїх „дітей" — наслідників.

Є відома істина, що найкраще виховує приклад, приклад і щераз приклад.

Чи може наш приклад допомогти тим, що мають стати на нашому місці?

О—КА

Михайло Кучер

ҐОРБАЧОВ І ЙОГО „СТЕПОВЕ ЧУДО"

Ціла Москва дивується. Сталася нечувана подія. Ґорбачов з жінкою прийшов до театру як звичайний смертний. Побачив п'єсу А. Чехова „Дядя Ваня" і — уявіть собі — був задоволений!

Здивовані совєтські люди почали шукати прецеденсу і, — знайшли. 1918 року до того ж театру на ту ж п'єсу прийшов Ленін, але вона йому не подобалася. У п'єсі Чехова Ленін не знайшов обов'язкового оптимізму та віру в незаперечне щастя людства, у перемогу революції. Тепер совєтологи цілого світу можуть спокійно твердити, що СССР міняється і то на краще. Мало того, Ґорбачов хотів своїм задоволенням поділитися з директором театру, але той лежав п'яний і говорити не міг. Ґорбачов потелефонував директорові театру другий раз наступного дня, похвалив п'єсу і гру акторів та сказав навіть те, що свого часу говорив Ленін: „правильним шляхом йдете, товариші". Тільки що Ленін не говорив до п'яного деректора театру.

Втішений директор поспішив поскаржитися Ґорбачову, що нема грошей на ремонт театру, тече дах. Ґорбачов пообіцяв дах направити: в нього багато праці, от Нікараґуа...

Тепер про цю розмову Ґорбачова говорить не тільки ціла Москва, але й цілий СССР — даймо трохи часу генеральному секретареві і дах над цілим Союзом перестане текти.

Наслідки направи даху над СССР — нової політики вже дали видимі наслідки — антиалькогольну кампанію. Очевидно директор московського театру виїнятком — був п'яний. Ну, артистична натура. Але кампанія продовжується. Досить оскаржити свого товариша з праці, або навіть нелюбого начальника, або навіть жінка чоловіка, або теща — це найчастіше — в алькоголізмі, як такого арештують. Його можуть позбавити праці, вигнати з Москви на провінцію.

Великі, просто неймовірно великі надії покладено в СССР на „нову" програму партії, яка (програма) зовсім не нова, коли до неї приглянутися без бляшаного ентузіязму.

Року 1903 проголошено програму російської Соціял-демократичної партії. Завдання просто ґрандіозні — перемінити капіталізм на соціялізм шляхом революції. Чотирнадцять років пізніше в Росії повалено капіталізм. Партія большевиків проголосила нову програму — побудову комуністичного суспільства на території колишньої Росії. Большевицька революція мала поширитись на цілий світ за допомогою Комінтерну, що його створено 1919 року. Завдання були не менш ґрандіозні — запровадження диктатури пролетаріяту по цілому світі.

Третю програму ухвалено 1961 року і стверджено безумовну перемогу соціялізу в СССР. Це був дарунок не тільки народам СССР, але й цілому людству. Його незабаром чекає щастя совєтських народів.

Хрущов із справжнім ентузіязмом, дехто твердить українським, обіцяв, що соціялізм у СССР переможе протягом наступних двадцяти років. Коли термін Микити зблизився, а ворожба не здійснювалася, треба було нової програми, яку затверджено в лютому 1968 року. Соціялізм ніби поширюється по цілому світі і незабаром запанує королівство комунізму. Влада визискувачів буде знищена в Америці. Це перша погроза такого змісту і перша частина „нової" програми — знищити капіталізм ЗСА.

Друга частина програми присвячена внутрішнім справам СССР. Комунізм в СССР мусить настати, коли точно — невідомо, але іншого виходу СССР немає. Для того зробити залишилось зовсім небагато — перетворити СССР у країну найбільш розвинену економічно. Як це зробити Ґорбачов не сказав, тільки обмежився обіцянкою створення такої політики, яка обіймала б усі ділянки праці і життя людини та навіть згадав національне питання.

Не залишив Ґорбачов без уваги і справи зброєння — потрібна рівновага поміж ЗСА і СССР у військово-стратегічних справах. Тут Ґорбачов покликався на думку Леніна — „наша політика сперта на мирному співіснуванні двох протилежних систем". На практиці існують приятелі і вороги. Капіталізм, — погрожує Ґорбачов, — немає наміру змінитися. Американський імперіялізм і досі несе службу жандарма світу.

Президент Реґен більш не осмілюється говорити про „імперію зла", але Ґорбачов сміливо говорить про „фортецю міжнародної реакції ЗСА". Це вислід не чого іншого, як „наукової аналізи".

Отже, ворога зідентифіковано — це ЗСА. 1919 року єдиним приятелем большевиків був світовий пролетаріят. 1961 року приятелів СССР побільшилося. Постали „братні соціялістичні країни", комуністичні партії в цілому світі. Тому треба поширити економічну інтеґрацію „совєтської економіки". Совєтська інтеґрація — добра, капіталістична —

(Закінчення на стор. 4-ій)

Іван Стебельський

БОРИСЛАВ НА ПЕРЕЛОМІ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ — ПРАВДА ПРО ТАК ЗВАНИЙ БОРИСЛАВСЬКИЙ ПОГРОМ

V

Я особисто жив і провадив бизнес у Бориславі від другої половини серпня або вересня, точно не пригадую, 1941- до серпня 1944 року й ніколи не чув про цей погром ані від українців, ані від жидів, моїх приятелів. Навіть від моїх двох працівників жидів, а саме старшого Маєра й молодшого Лешка Новака, яким я особисто багато допоміг остаточно врятувати своє цінне життя. Цей факт може тільки свідчити, що сам погром дійсно не був аж таким трагічно-жахливим як це представляють деякі особи й зорганізовані українці не мали з тим фактом нічого спільного.

У дальшому, спростовуючи чи відкидаючи інші оскарження Ш. Вайса в сторону українців та української міліції у Бориславі, наводжу його слова, „що, мовляв, у ніч з 29-го на 3-го листопада 1941 року відбулася перша масова акція винищення жидів. Біля 1,500 було розстріляно в тустанецькому лісі за списками, що їх заздалегідь склали місцеві українці". Дійсно такий факт мав місце тільки з одним застереженням, що знову українці з тим злочином не мали нічого спільного. В тому часі нацисти створили Юденрат, що за наказом німецької влади перебрав контролю над життям і смертю бориславських жидів. Він і тільки він, Юденрат, і жидівська міліція виготовляли списки на жадання Ґестапо, кандидатів на смерть. Про цей сам факт як Ґестапо обдурило Юденрат, бо, одержавши добрий хабар від Юденрату, обіцяло розстріляти лише 200 жидів замість 1,500, дуже яскраво й виразно пише Копель Гольцман у своїй книжці „Земля без Бога". Там же він подає факти про скандальну діяльність Юденрату й міліції та про всі пізніші акції винищування жидів за списками Юденрату з наказу німців.

А взагалі треба ясно й недвозначно ствердити, що українська зорганізована громада ще й перед створенням Юденрату не мала й не могла мати нічого спільного з жидівською громадою і якщо не багато допомагала, то напевно й не шкодила. Навпаки, багато з обуренням і відразою до нацистів переживало жидівську трагедію. Та ми були безсильні й самі почали поносити численні жертви й зневаги зі зростом німецького терору.

Ш. Вайс також мабуть забув, що курорт Трускавець під час війни був абсолютно закритий для туристів і курортників туди вони не могли їздити.

На примусові праці, жидів за списками Юденрату гнали й пильнували, а також били не українські міліціянти, а їхні власні жидівські.

Для доброї ілюстрації поведінки українців супроти своїх співмешканців жидів у тих жорстоких часах, я дозволю собі навести приклад так званого „Легкого Промислу", створеного ще за совєтської влади. Він займався виробництвом багатьох продуктів. В цьому промислі працювало багато жидів і то на керівних постах, а дійсним менеджером і керівником був жид Штерн, колишній бориславський нафтовик мільйонер. Це була дуже інтелігентна й розумна людина, що з нею я дуже заприязнився. Хоча назверха директором промислу був українець, то, не зважаючи на це, Штерн мав абсолютну владу й контролю і допомагав своїм людям де тільки міг, очевидно за повною згодою властивого директора українця. Усі, що працювали в „Легкому Промислі" довший час були забезпечені відповідними документами від усяких скоро проминаючих акцій.

Сам Штерн і його молодший брат загинули від кулі німецького шуцполіцая страшного бандита й садиста, що був пострахом для цілого міста. Перед їх смертю в місті були поголоски, що оба Штерни носять широкі шкіряні пояси виповнені золотими двадцять-доляровими монетами. Цей факт, мабуть, і був причиною їхньої трагічної загибелі. Сам Штерн мав слабість приподобатися ґестапівцям і шуцполіцаям, виконуючи дуже радо всі їхні забаганки-хабари і я його перестерігав перед такою поведінкою, тому що жорстокі німці таких людей зчасом позбувалися як невигідних свідків.

Він у своїх зносинах дійшов до того, що сам бюрґермайстер німець, на прізвище Борман, родич заступника Гітлера, переховував його у своїй віллі під час грізних останніх акцій. Він мені сам довірочно про це розказував. Його дружина й дві дочки врятувалися і наші люди бачили їх ще перед закінченням війни у Відні й Лінцу, а опісля у Ню Йорку.

Повертаючися знову до споминів Ш. Вайса, мушу спростувати його розповідь про колишній кіно-театр „Колісей", де зігнали жидів, що їх спочатку пильнувала українська міліція, а відтак до самого кінця цей нагляд перебрала вповні жидівська міліція. Є про це згадка у книжці К. Гольцмана, а також знаю достовірно, що так було з розповіді мого приятеля, якого мати принесла харчі для її доброго сусіда жида, що його загнали до кіна. Жидівська міліція не лише її звідти прогнала, але навіть не прийняла харчі для голодного свого співвизнавця.

Ще накінець залишається до вияснення справа участи української міліції у нищенні жидів нашого міста. Тут я не маю на думці заперечувати, що вона припадково й, діючи на німецький приказ, часто разом з жидівською міліцією стерегла зігнаних жидів і навіть допускаю можливість, що вона брала часом участь у масовому ловленні жидів на вулицях міста, хоча я особисто ніколи їх не бачив у тих варварських акціях, будучи мимовільним свідком, бо вони відбувалися в білий день на головній вулиці. В таких акціях брали участь виключно ґестапівці й німецька шуцполіція.

А вже якщо йдеться про розстріли 600 жидів, що їх мала виконати українська міліція разом з ґестапівцями біля міської різні 1943 року, то це — абсолютна брехлива видумка. Українська міліція не мала права розстрілювати жидів. Цей кривавий привілей належав виключно до нацистів. Знаю про це точно від шуцполіцая, з походження віденця, називався Фріц і був одним з рідких гуманних і людяних людей, а не фанатиком нацистом. Приходив часто до мого бизнесу й ми заприязнилися. Одного разу він, довіряючи мені, зачав сам розказувати про ці розстріли жидів біля міської різні, що їх було кілька, тому, що вже в останньому часі вже не вивозили жидів до ліса, а

(Закінчення на стор. 4)

Пам'яті О. Панчишин

Дня 26-го лютого 1986 року на 91 році життя відійшла у вічність скромна, працьовита, віддана своєї родині та громаді св. п. Ольга Панчишин, вдова по відомому нашій громаді лікареві, професорові, організаторові медичної школи у Львові та надзвичайно відданому громадянинові меценатові, д-рові Маріянові Панчишинові.

Бл. п. Ольга Панчишин

Народилась вона 12-го січня 1896 року в патріотичній родині Кривокульських у Львові та виростала з двома братами, старшим аптекарем, мгром фармації Володимиром, та д-ром Степаном, лікарем-дентистом. В часі Визвольних змагань Ольга зголосилась до УПА та працювала санітарним хорунжим УПА у бактеріологічній станції під проводом д-ра М. Музики.

Під кінець 1919 року після польської окупації, коли почали повертатися до краю вояки УПА, хворі, поранені, інваліди чи і полонені, Ольга пішла на працю до Українського Горожанського Комітету, де працював д-р М. Панчишин, вже тоді добре відомий лікар інтерніст. Їх віддана спільна праця та ближче знайомство довело до подружжя 19-го лютого 1921 року.

Згадана праця у ділянці здоров'я та зацікавлення у медицині, мабуть, завважили на тому, що Оля, крім хатніх обов'язків, а пізніше опікування двома малими дітьми, студіювала медицину спочатку на організованих медичних курсах на початку 1921 року, а від вересня 1921 року—на медичному факультеті Українського Тайного Університету у Львові, де почав медицину недавно померлий д-р Т. Воробець, підписаний та інші. Звідти почалось наше знайомство зі св. п. проф. Панчишином і його ріднею, а нашу спільну працю у різних ділянках здоров'я перервала, на жаль, неочікувана і невіджалувана смерть мого професора, неоднократного зверхника, товариша по праці та сердечного приятеля не лише мого, а всіх молодших колеґ, що вміли самі пробиватись крізь трудне життя та служили так, як він, громаді.

В часі згаданих студій Оля не занедбувала хати та родинної атмосфери. Вона виховала двох синів, старшого Маріяна і молодшого Юрія, помагала своєму чоловікові у його широкій лікарській практиці, та ще знаходила час на рисування аналітичних таблиць для демонстрації на викладах. Працювала також у батьківському кружку в середній школі, де навчалися її сини, та в інших установах цієї дільниці.

Страхітливі часи большевицької окупації були для Олі важкими. Постійна журба за життя проф. Панчишина, якому,—зокрема в 1942-43 роках, постійно погрожувала польська АКА та виснажлива в таких умовинах праця, коли було небезпечно навіть удень іти до клініки без охорони нашої студентської організованої охорони, довели до того, що його серце не витримало й проф. Панчишин нагло помер в жовтні 1943 року. Цей важкий життєвий удар п-і Оля перенесла мужньо й вже в 1944 році, під час нашого ісходу на скитальський шлях, вона разом з двома синами вже тоді початковцями студентами медицини осіла в Інзбруці, Австрія, де відновила своє навчання і разом з обома синами закінчила медичні студії одержанням абсолюторії. Проте лише сини одержали лікарські дипломи. Пані Оля із-за важких еміґрантських умовин життя не мала змоги скласти останні лікарські іспити.

У 1950 році прибула вона зі синами та братами до Америки та осіла в Чикаґо, разом з молодшим братом Степаном, а старший Володимир поселився в Ню Джерзі. Зорієнтувавшись в американських умовинах життя, завдяки своїм медичним студіям дістала науково-дослідну працю у лябораторії шпиталя Монт Сінай, де додаткові наукові студії і досліди в ділянці іммунології були завершені у трьох друкованих працях, написаних спільно з двомя лікарями, д-ром Дейвідсоном та д-ром Лії.

Проте вона почала хворувати на дуже прикру хронічну хворобу—ревматичний артрит, а згодом—серцеві ускладнення примусили її по десятьох роках відійти на пенсію. Вона жила постійно зі своїм старшим сином Маріяном, який теж не втішався здоров'ям.

На схилку свого і так важкого життя п-і Ольга пережила смерть своїх братів—Володимира в 1962 році, а Степана—у 1969 році, а особливо важко пережила трагічну смерть свого сина Юрія, здібного хірурга з Чикаґо, в 1970 році. Всі удари життя переносила просто по-геройськи, хоч сама щораз більше занепадала на здоров'ї. Єдиною підтримкою в її житті була радість із підростаючих внуків, звязки з родиною, відвідини деяких її приятелів, розкиданих по світі, та нових сердечних приятелів з громади Чикаґо.

В останніх двох чи трьох місяцях стан її здоров'я погіршився і 26-го лютого ц. р. вона відійшла у вічність.

Бл п. Ольга Панчишина залишила у смутку сина д-ра Маріяна, мол., двох внуків д-ра Михайла і Марка, дальшу родину та цілий ряд приятелів і громаду в Чикаґо.

У величавому похороні взяла участь чисельна громада і парафіяни собору свв. Володимира і Ольги. Настоятель собору о. митрат Бутовський відслужив похоронні відправи та сердечно попрощав Покійну від парафіян. Від УЛТПА й української громади попрощав д-р Павло Пундій.

Сердечне співчуття від мене моєму молодшому колезі д-рові Маріянові Панчишинові та родині.

Роман Осінчук

Св. п. д-р Л. Макарушка

Дня 6-го лютого ц. р. помер у Бад Годесберґ, Німеччина, на 87-му році життя колишній сотник І УД-УНА сл. п. д-р Любомир Макарушка.

Сл. п. д-р Л. Макарушка

Покійний народився у патріотичній родині професора Академічної гімназії у Львові, Остапа і Євгенії з дому Мулик, першої голови Союзу Українок в Галичині й пізнішої голови філії у Львові. Після закінчення Військової академії Марії Тереси у Вінер-Нойштадт служив в австрійській армії, а пізніше був сотником УГА. Після війни студіював в Академії світової торгівлі у Відні, де був рівночасно першим генеральним секретарем Центрального Союзу Українського Студентства.

В 1927-29 роках був генеральним секретарем УНДО в Галичині, від 1930 до 1935-послом до польського парляменту. У 1943 році став членом Військової управи, з якої вступив до дивізії, де після бою під Бродами й загину сл. п. сотника Дмитра Палієва перебрав його пост зв'язкового старшини для персональних справ до командира дивізії. Його заслугою було нав'язання переговорів з британською армією в Стирії з метою передати дивізію в англійський полон та зберегти її перед большевиками.

Після капітуляції повернувся до політичної діяльности, ставши членом Виконавчого Органу УНРади в екзилі (1948-51), а опісля працював як керівник чужинецького відділу банку для біженців в Бад Годесберґ біля Бонну.

Похоронних обрядів довершив у Мюнхені 12-го лютого ц. р. о. Мирон Мольчко, душпастир парохії, який попрощав Покійного від церкви і Владики-Екзарха Платона, та о. архипротопресвітер УПАЦ Паладій Дубицький, колишній капелян дивізії, що попрощав побратима зброї. В похороні взяли організовану участь місцеві дивізійники з прапором і почесною стійкою. Від них виголосив прощальне слово мґр Б. Шарко. Голова Центрального Представництва Української Еміґрації у Німеччині (ЦПУЕН) мґр А. Мельник, який в імені родини покійного займався похороном, запросив жалобних гостей на тризну, під час якої поділилися споминами про покійного д-р А. Фіґоль—ректор УТГІ, та професор д-р Б. Осадчук—віцеректор УВУ.

Мюнхенець

Св. п. проф. д-р В. Коритник

Дня 31-го жовтня 1985 року в Баффало помер на 56-му році життя проф. д-р Всеволод Коритник, залишивши дружину та троє дітей.

Всеволод Коритник народився 21-го квітня 1929 року в Цаславі, Чехо-Словаччина. Воєнна хуртовина занесла його аж до Австралії, де він студіював на Аделайдському університеті, одержавши свій диплом в 1953 році, а докторат з органічної хемії в 1957 році і де габілітувався в 1973 році.

В 1957 році він одружився з Оленою Козак. Після отримання докторату. д-р Коритник залишився один рік як дослідник в Аделайдському університеті, тоді переїхав до Америки, де провів один рік як дослідник в Пирдю університеті у проф. Герберта Бравна (сьогодні Нобелівського лавреата), з яким працював у ділянці боронів, а другий в державнім дослідчим відділі сільського господарства.

Накінець, в 1960 році отримав посаду дослідника у відділі студій пістряка в Дослідчому інституті Розвелл Парк, де працював аж до смерти від 1976 року як головний науковець студій пістряка. Рівночасно від 1968 року д-р Коритник займав посаду дослідчого професора відділу хемії у стейтовому університеті Ню Йорк в Баффало, спершу як асистент-професор, від 1972 року як асошієйт-професор, а від 1981 року як повний професор, будучи рівночасно директором заавансованої програми медичної хемії, яку він зорганізував і на якій під його керівництвом кілька студентів провели докторські та маґістерські роботи.

Початкові дослідні праці д-ра Коритника були з ділянки цукрів, одначе його найбільший науковий вклад є в дослідах сполук комплексу вітамін Б-6 та їх похідних. Цю ділянку він послідовно розвивав в Інституті Розвелл Парк. Тут входили синтези різних похідних та аналогів пірідоксалю, їх дослідження та аналіза при допомозі ядрового магнітного резонансу, масової спектрометрії та ґазової хроматографії. Він досліджував синтезу метаболітів та антиметаболітів вітаміни Б-6 та їхню біологічну активність, як рівнож дав вклад в номенклятуру вітаміни Б-6.

З інших наукових праць д-ра Коритника слід згадати синтезу ґуанильгідразонів, які мали деяку протидію проти левкемії, також багато праць з ділянки модифікованих цукрів та їх ужитку в хемотерапії, та студії змін у метаболізмі ґлікопротеїнів у клітинах пістряка. Він також працював над мікрокомпюторизацією студій кінетики ензимних реакцій.

Д-р Коритник надрукував понад 83 наукові праці, переважно в чільних американських хемічних та медичних наукових журналах. Він є також автором або співавтором 17-ох розділів у хемічних та медичних книжках і був часто доповідачем на різних американських та міжнародних конференціях.

Не зважаючи на таку інтенсивну наукову працю, д-р Коритник був також активний в українському житті як дійсний член НТШ та як член Українського Лікарського Товариства Північної Америки, будучи головою його Відділу в Баффало в 1984-85 роках. Він також цікавився історією розвитку української хемії, зібравши, наприклад, колекцію праць визначного українського хеміка проф. І. Горбачевського.

У особі Всеволода Коритника світова наука, а особливо українська наука, втратили одного із своїх визначних представників, обдарованого творчою уявою, чіткістю думки та послідовною працьовитістю, а українська наукова громада свого активного діяча.

С. Трофименко

Пам'яті Марії з Мандзиків Мельник

Минув рік, коли 23-го березня 1985 року померла у Клівленді св. п. Марія Мельник, дружина поета й педагога св. п. Миколи Матіїва Мельника. Несподівана її смерть важко засмутила не лише родину, але й усіх її приятелів і знайомих.

Св. п. Марія Мельник

Здавалося неймовірним, що вже не вийде нам назустріч усміхнена пані Марія, не запросить до хати та не обдарує тією особливою привітністю й гостинністю, притаманною відходячому поколінню наших матерів.

Покійна Марія народилася 15-го червня 1908 року в селі Ляховичі Зарічні в Західній Україні в родині о. Василя й Євгенії з Концевичів Мандзиків. Спершу вчилася приватно, а відтак вступила до вчительського семінару УПТ у Львові й там здала матуру в 1927 році. В 1928 році повінчалась з Миколою Матіївом Мельником. Молоде подружжя поселилось у Львові, де професор навчав у приватних українських середніх школах. Тому що був старшиною Української Галицької Армії, не міг одержати праці в державних гімназіях, бо польська окупаційна влада не допускала туди воїнів, які боролися за українську державність.

На новому поселенні у Львові св. п. Марія Мельник не обмежилася лише домашніми зайняттями, але стала активною в Т-ві „Сокола Батька" і в Союзі Українок, де в передвоєнних роках належала до Головного Відділу, Часто брала тоді участь у виїздах на села Львівщини, де організовувала нові відділи Союзу Українок.

Спокійне плесо родинного життя покійної нараз бурхливо сколихнулося, коли прийшла Друга світова війна, а з нею совєтська окупація Галичини. Молодій матері й дружині прийшлося жити у постійній тривозі через нагінку совєтської влади на її чоловіка. Тільки відносна короткотривалість цієї окупації врятувала тоді його від трагічних наслідків.

У липні 1941 року прийшли до Львова й на Україну німецькі завойовники, які принесли новий терор. Тисячі українських військово-полонених з рядів совєтської червоної армії переживали в німецькому полоні дантейське пекло: нестерпний голод, епідемії заразливих недуг, блискавично ширився тиф. Тоді постала у Львові „Жіноча служба Україні"—харитативна організація, яка несла допомогу військовополоненим українцям. У рядах цієї організації Марія Мельник була активна аж до свого виїзду зі Львова в 1942 році.

Щоб бути ближче своїх рідних у цей бурхливий час, сім'я поселилася у Коломиї і звідтам у 1944 році помандрувала на захід, на скитальщину. В Австрії опинились вони в перехідному таборі в Лінцу, згодом у місцевості Цель-ам-Зее, а після німецької капітуляції переїхали до Зальцбурґу, де восени 1945 року проф. М. М. Мельник включився в педагогічний склад зальцбурзької Української Приватної Гімназії.

Мрії про життя на вільній землі Вашінґтона вкінці сповнилися і в червні 1947 родина проф. М. Мельника еміґрувала до ЗСА. Проте вже на четвертому місяці побуту в цій країні прийшлося пережити п-і Марії тяжке горе, бо у вересні 1947 року несподівано на удар серця помер проф. М. Мельник. Тоді Марія залишилася сама на чужій землі з двома неповнолітніми дочками. Одначе вона не розгубилася. Хоча слабкого здоров'я, впевнено схопила керму родинного життя і своєю важкою заробітною працею, як прикладна мати, утримувала дітей і пильно дбала про їхню освіту.

Згодом п-і Марія переїхала до Клівленду і тут вкоротці всю свою любов і піклування перенесла також на свої внуки і правнуки та стала їхньою улюбленою бабусею.

Св. п. Марія пристрастно любила читати книжки, особливо літературні твори, не занедбувала також часописів і журналів. Живо цікавилася українським релігійним і політичним життям на батьківщині й в діяспорі. Стала твердо на захист Українського Патріярхату й звеличувала Блаженнішого Патріярха Йосифа. У зв'язку з цим була відданою парафіянкою місцевої патріяршої парафії Святої Покрови, в якій святкування йдуть за традиційним календарним стилем, а відправи зберігаються за давнім звичаєм.

Коли в 1971 році засновано в Клівленді Відділ Об'єднання Жінок ОЧСУ, св. п. Марія Мельник стала в ньому однією з членок-основниць. Впродовж років брала активну участь у праці й завжди раділа успіхами різних імпрез Відділу. Хоча часто занепадала на здоров'ї і не втішалася кріпкими силами, проте постійно старалася бувати на громадських святах, академіях, концертах, що вважала своїм обов'язком. Звичайно виходила з них усміхнена, вдоволена й повна патріотичного піднесення.

В неповоротну дорогу вічности випроваджали Покійну її дочки Софія й Оленка з чоловіками, онуки Дарійка, Наталка, Ліда і Келбі, й правнуки Томик, Микола й Василько, ближча й дальша родина. Численно прибули віддати останню прислугу Покійній співпрафіяни церкви Святої Покрови на чолі із своїм отцем настоятелем д-ром Іваном Тилявським, який довершив похоронні обряди. Прийшли численні приятелі й знайомі, а також подруги з ОЖ ОЧСУ.

Наталя Ґолембйовська

УРЯД З'ЄДНАНИХ СТЕЙТІВ Америки офіційно повідомив Конгрес про свій намір продати комуністичному Китаєві радари та інше обладнання для модернізації 50 винищувачів, що їх сконструювали в Китаї на основі совєтських літаків типу МІҐ-21 і МІҐ-23. На протязі 30 днів обі палати Конґресу мають можливість більшістю голосів заборонити продаж. Тоді президент Роналд Реґен зможе накласти на відповідну резолюцію вето, яке Конгрес, зі своєї сторони, зможе скасувати більшістю голосів на дві третини. Якщо протягом 30 днів Конгрес не прийме ніякої резолюції, це буде означати як одобрення угоди. Досі єдина велика угода військового значення між Вашінґтоном і Пекіном була укладена в минулому році, коли Китаєві були продані документація і обладнання для будівництва фабрики гарматних куль.

ВИСТУПАЮЧИ ПЕРЕД ЗАЛОГОЮ атомового літаконосця „Ентерпрайз", який перебуває в Оманській затоці біля входу в Перську затоку, віцепрезидент Джордж Буш назвав лівійського диктатора Муаммара Каддафі „скаженим псом" і сказав, що З'єднані Стейти дали йому добру лекцію, яку він буде довго пам'ятати. „Нині можна почути, що після недавніх подій престиж Каддафі зріс. Я не уявляю, як може зрости ваш престиж, якщо вам розбили носа до крови. Ми не збиралися провокувати його пересікаючи так звану лінію смерти. Ми лише доказали, що кораблі кожної країни мають право вільно плавати в міжнародних водах", — сказав віцепрезидент. Оман була третьою після Савдійської Арабії і Багрейну країною, яку відвідав Дж. Буш після 10-денної візити по чотирьох державах Арабського півострова. В четвер, 10-го квітня, він прибув до Північого Ємену.

В пам'ять чотаря УГА д-ра І. Гурка

Після трирічної хвороби помер 25-го лютого ц. р. у Пармі, Огайо, колишній чотар Української Галицької Армії, д-р права Іван Гурко і був похований 1-го березня з церкви Покрова Пресвятої Богородиці на парафіяльному цвинтарі. Родина і громадянство попрощало одного з чотирьох, що залишилися у цьому поселенні українських ветеранів Першої світової війни.

Д-р Іван Гурко

Д-р І. Гурко—це син Бойківщини, із села Красне у повіті Турка, в якому його батько Андрій був лісничим у барона Йогана Лібіґа і деякий час війтом. Рід Гурків виводиться від литовського князя Федора, що помер у 1433 році. Один з його численних нащадків осів у Галичині.

Вже в гімназії в Самборі Іван став членом стрілецького гуртка, а влітку 1914 року зголосився добровольцем до Українських Січових Стрільців, але не був покликаний через обмеження леґіону до 2,500 вояків. Тоді вступив він на перекладача до 75-ої бригади мадярських гонведів і обороняв наше населення перед жорстокостями війська у Галичині. Потім в австрійській армії відбув старшинський курс і воював на італійському фронті над річкою Піявою.

На виздоровній відпустці у рідному Красному застав його Перший Листопад 1918 року. Чотарі Іван Гурко і Василь Лях набирали в повіті чоловіків до Української Галицької Армії, і з ними відійшли з Турки на протипольський фронт під Мостиська. Там чотар І. Гурко служив в 11-ій сотні третього куреня третьої Крукеницької групи УГА.

Під атаками прибулої польської армії ґенерала Галлера в травні 1919 року частини нашої армії почали відступати в Карпати, і в серпні через Осмолоду перейшли на Закарпаття, де були інтерновані чехами в таборі в Німецькому Яблінному на Судетах. Звідти І. Гурко подався до Праги докінчити студії права і 16 червня 1923 року промувався на доктора правничих наук. Ще два роки спеціялізувався у цивільному праві і тоді став концепієнтом у Тягочі біля Хусту.

За освідомну працю, головно серед учителів, чехи відмовили д-рові Гуркові право побуту в Чехо-Словаччині, і в березні 1927 року він повернувся до Галичини щоб починати своє життя наново. Тоді одружився з учителькою Магдалиною Яворською в Унятичах біля Дрогобича, нострифікував свій диплом у Кракові, відбув шестирічну обов'язкову практику, склав адвокатський іспит у Львові і щойно в 1934 році зміг відкрити самостійну канцелярію в Заліщиках.

Під час війни був суддею в Лежайську, Чорткові і Дрогобичі та начальником суду в Дуклі на Лемківщині. Звідтам продістався в 1944 році без усякого майна до Словаччини і згодом до табору в Реґенсбурзі.

В грудні 1948 року тричленна родина Гурків поселилася накоротко у Карнеґі і в Філядельфії, а в серпні 1950 року на постійно у Клівленді. В цьому місті д-р Гурко від 11-го травня 1952 року протягом 17 років провадив Українську Радіогодину і за ту працю здобув вдячність співмешканців.

Панахиду у похоронному заведенні братів Головчаків 27-го і 28-го лютого служили Епарх Роберт, парох о. д-р І. Тилявський, ОДБ, і о. Володимир Волощук з Акрону, а ветерани держали стійку. З покійним прощалися: С. Кікта від Українських Злучених Організацій, С. Зорій та І. Руденський від ветеранів, о. парох у церкві, колишній УСС-ус Іван Палка над могилою, ветеран адвокат Іван Зварун, інженер Роман Грабець і Семен Кріслатий на поминках. Всі вони нагадували поодинокі відтинки нелегкого життя патріотичного і релігійного д-ра Івана Гурка.

В пам'ять покійного д-ра Гурка учасники похорону пожертвували 1,600 дол. на українські добродійні цілі.

Степан Кікта

У пам'ять М. Іваницького

У п'яту річницю відходу на Вічну Ватру нашого пластового друга Миколи Іваницького вважаю своїм обов'язком написати дещо про його життя й громадську працю.

Св. п. М. Іваницький

Микола Іваницький народився 27-го березня 1921 року в селі Бусовиському Старосамбірського району в патріотичній родині Прокопа та Анни Іваницьких. Він закінчив середню школу в Самборі в 1941 році.

В 1930-их роках належав до хліборобської молоді, „Січі", а пізніше—„Сокола", співав у хорах. Коли не було можливости дістати працю на рідних землях, Микола був змушений поїхати до Німеччини, де працював в копальні вугілля. Але тому що обставини життя там були тяжкі, він виїхав до Австрії, де умовини були кращі. Микола працював у фабриці в місті Ленцінку як монтер.

Покійний турбувався долею полонених українців, а також тих, що працювали на примусових роботах, допомагав їм, хоч самому було нелегко.

По війні, в 1945 році, Микола одружився з Сальвіною Данилівською. В 1946 році в них народилася донька Любомира. В 1949 році Микола з родиною переїхав до Австралії, де відразу включився в українське громадське життя. Маючи сильний і гарний голос, М. Іваницький співав у церквах і на громадських імпрезах. Він належав до української громади та допомагав пластовій молоді. Микола співав також у хорі під диригентурою Кліша і в квартеті під керівництвом Жолкевича.

В 1958 році Микола з родиною приїхав до Америки і замешкав у місті Акрон, Огайо.

Ми зустрілися з Іваницькими на одному з пластових свят у парку коло Акрону. Вони прийшли до нас і від того часу наша одиначка Діді і їх дочка Любомира стали приятельками. Після праці в п'ятницю Микола возив кожної суботи рано свою доню до школи українознавства в Клівленді. Микола і його дружина Сальвіна завжди допомагали в нашій пластовій праці, а праці цієї було багато. Крім того Микола їздив до Клівленду, де співав у хорі „Дніпро" під диригентурою маєстра Садовського. Також у Акроні він був платником УККА та СКВУ, членом Об'єднання „Бойківщина" та УНСоюзу, Відділ 295.

Так було аж до нашого виїзду в 1977 році з Йанґставну, де ми поїхали до родини доні Діді допомогти у вихованні внуків.

Д-р І. Домбчевський

Тенісові турніри на Союзівці

Тенісова ланка УСЦАК, під проводом інж. Романа Ракочого, ст., подає до відома, що на літній сезон на Союзівці заплановані такі турніри:

4-6-го липня — УСЦАК-Схід
9-10-го серпня — Подвійні гри
29-го серпня — 1-го вересня — Крайові чемпіонати УСЦАК
14-15-го вересня — Запрошеневий УНС
28-29-го вересня Подвійні гри Пласт
4-5-го жовтня — КЛК.

ПОВІДОМЛЕННЯ
для членів 371-го Відділу УНСоюзу
в Нюарку, Н. Дж.

З днем 1-го квітня 1986 року обов'язки секретаря перебрав

Мирослав Дереш.

Просимо всіх членів звертатися в справах членства і забезпечень та висилати вкладки на адресу:

Myroslaw Deresz
7 Kitchele Place, Whippany, N.J. 07981
Tel.: (201) 884-0584

Комітет Оборони Української Спадщини
та
Головний Екзекутивний Комітет Українського Народного Союзу
закликають Вас

СКЛАДАТИ ПОЖЕРТВИ

на його працю та акції для

1. **Поширювання правди про Україну**
2. **Поборювання очорнювання та знеславлювання українців**
3. **Оборони громадянських прав українців**

Пожертви просимо пересилати чеками, або поштовими переказами на:

Ukrainian Heritage Defense Fund
c/o Ukrainian National Association
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

враз із виповненим вирізком цього заклику.

Просимо подати суму пожертви, своє ім'я, прізвище та адресу

Сума пожертви $

ім'я та прізвище

число дому, вулиця

місцевість стейт поштовий код

Вступайте в члени УНС

Борислав...

(Закінчення зі стор. 2)

розстрілювали там же. Виконував цю криваву роботу завжди один і той сам опасливий поліцай також віденець, все п'яним вистрілом у потилицю. Жертва падала у вже викопану спільну яму, а решта розібрана донага чекала своєї черги. Він дуже дивувався, що при тих всіх убивствах ніколи не було спроби втечі. Розказуючи мені ту жахливу історію, він був дуже зденервований і висловлював співчуття для нещасних жертв. Думаю, що головною причиною, що він мені відкрився були викиди совісти й обурення та зневага до своїх бандитів товаришів-поліцаїв та взагалі до брутальної і нелюдської поведінки німців до цивільного населення, особливо до жидів.

Накінець, ще мушу розправитися із жорстоким і несправедливим ствердженням професора, що „з 1,500 євреїв, які жили в Бориславі, до приходу німців тільки 400 врятувалося (думаю, що головно за допомогою тих... поганих українців), а решта загинула від українських сокир та німецьких кулеметів".

З цього виходить, що більше жидів загинуло від українських сокир, бо він ставить українців на перше місце перед німцями, що є жахливою безвідповідальною видумкою нинішнього члена ізраїльського парляменту й професора університету, здавалося б людини розумної і поміркованої. Він забуває, що сотні жидів були змобілізовані до совєтської армії, багато втекло з ними на Схід, сотні загинули від голоду й пануючого тифу, а грубі тисячі вивезених нацистами насильно до концентраційних таборів, а не українці, що їх туди також запроторювали ті самі кати.

Виходить з того, що навіть у таборах смерти українці рубали жидів своїми страшними сокирами. І хто розумний у це повірить? Тут Ш. Вайс у своїй ненависті до українців загнався задалеко, бо навіть випередив знаних і нотоpичних брехунів московського КГБ і спілки та безперебійних ворогів і катів українського народу. Чи така очорнююча й несправедлива кампанія супроти нас, що її підтримують деякі провідні члени жидівського народу, веде до корисної цілі крім ворожнечі, ми, українці, позитивно наставлені на конечну співпрацю, дуже й дуже сумніваємося. Зрештою слово за читачами!

Консерватист...

(Закінчення зі стор. 2)

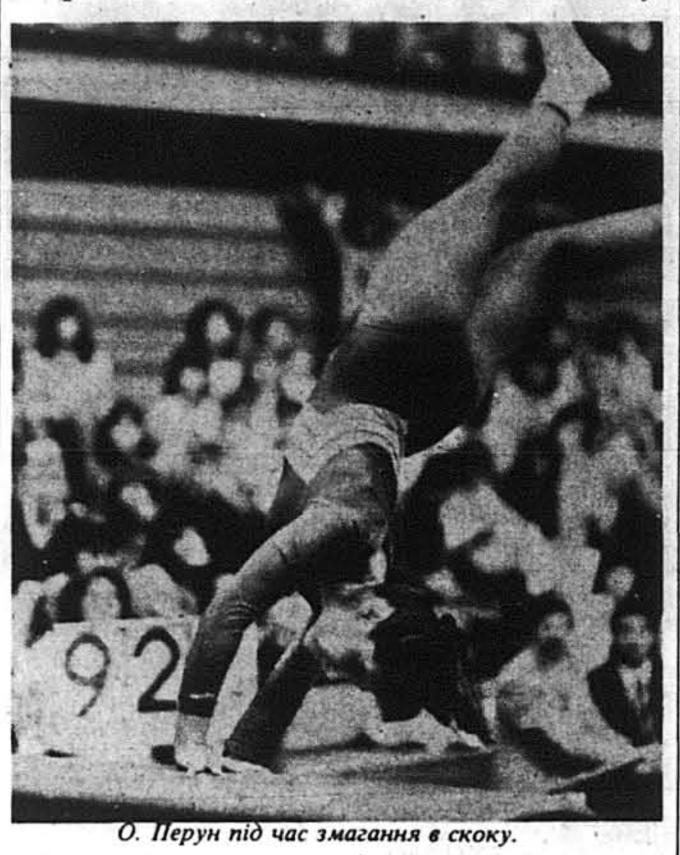
уряду здобути безмежну владу.

2. Здорова родина є загрожена, коли, під покришкою допомоги, уряд пропонує їй різні прислуги.
3. Релігія фактично не є вільною, коли її діяльність обмежено до чимраз менших залишків приватної діяльности.
4. Нація є загроженою внутрі та ззовні соціялістичним принципом тотальної політизації громадського порядку.
5. Цілий спосіб нашого життя підривають люди, що повинні його зберігати, а саме — більшість суддів Найвищого Суду.

Собран кінчає свою знамениту статтю, котра допоможе не одному читачеві протверезитися, словами: „Ми любимо нашу батьківщину так, як людина любить свою матір. Однак, час до часу трапляються виродки, що відчужилися від матері, що вважають материнство застарілою річчю. З ними шкода говорити; краще звернути увагу на інших".

Такими іншими є ми, українці, які напевно зуміємо зрозуміти й оцінити цю знамениту статтю-есей Джозефа Собрана.

Українка вибивається в гімнастиці

О. Перун під час змагання в скоку.

Оксана Перун, учениця четвертого року Фремб гай скул в Нортлейк, Ілл., здобула четверте місце в гімнастичному стрибку в стейтових змаганнях і допомогла дружині своєї школи здобути перше місце в стейті. Змагання шкіл відбувалися в п'ятницю і суботу, 21-го і 22-го лютого ц.р.

В п'ятницю, 21-го лютого відбувались індивідуальні змагання в різних ділянках гімнастики. Із дружини „Вайнкінґс", до якої належить Оксана, вона мала найкращий вислід — 9.40 точок. Це уможливило їй взяти участь у фіналах в суботу, в яких вона добилася четвертого місця.

Місцева газета „Палатайн Контрісайд" мала інтерв'ю з Оксаною, в якому сказано, що Оксана допомогла дружині добитися першого місця у фіналах в суботу, 22-го лютого. Перше місце дружини „Вайкінґс" з точками 147.75 дотепер є найвищим вислідом у стейтових змаганнях.

В індивідуальних змаганнях Оксана стреміла до третього місця, хоч в серці відчувала що дістане четверте. Цього року Оксана дуже гарно писалась в гімнастиці і каже, що це наслідок довгих вправ і наполегливої праці над собою. Минулого року Оксана не змагалась в стейтових змаганнях, бо їздила до гімнастичної школи в Юта. Як учасниця цієї школи, Оксана каже, що навчилась багато про себе і про спорт. „Я скористала і фізично і ментально".

Оксана є членкою 22-го Відділу УНСоюзу.

Вісті Т-ва Українських Сеньйорів у Філядельфії

Управа Товариства повідомляє, що сезон прогульок на цей рік започатковує поїздкою до Вашінґтону 30-го квітня. У програмі—відвідини музею „Ер енд Спейс" та оглядини міста. Ціна поїздки автобусом в обидва боки виносить 15 дол.

28-го травня—„Слідами піонерів" до вугільного басейну Пенсильванії Шенандоа-Шамокін-Мейсвілл-Піонір Канал. Це місця, де організувалося вперше українське громадське життя в Америці. Ціна поїздки—12 дол.

14-го червня—Український Фестиваль у Голмделі, Н. Дж. У програмі фестивалю—популяризація молодечих ансамблів, виставки народного мистецтва, український харч. В 5-ій год. по полудні—концерт українських пісні і танку. Ціна поїздки—12 дол.

Зацікавлених у цих прогульках проситься не зволікати зі замовленням місць у автобусі. Зголошувати свою участь в прогульках можна у Ірини Ільницької, тел.: 844-5007, та Марії Касіян, тел.: 663-1166, Український Освітньо-Культурний Центр, 700 Сідар ровд. Квитки на автобуси треба купити два тижні перед виїздом на прогульки у М. Касіян в УОКЦентрі.

Автобуси від'їдуть з УОК-Центру, 700 Сідар ровд. Автобуси зупиняться теж коло Вознесіння 911 Н. Френклин ст. Якщо у автобусі будуть вільні місця, у прогульці можуть брати участь і не-сеньйори.

Управа пригадує членам Т-ва, що на ширших сходинах 16-го квітня Мирон Харина висвітлить фільм „Стежками Іберії" (Еспанія). У найближчому часі плянується пікнік на площі „Тризуба", як теж і веселу вечірку. Слідкуйте за оголошенням та будьте з нами в контакті.

Н. Н.

Ґорбачов...

(Закінчення зі стор. 2)

погана. Це розуміє навіть дитина. Все господарство „братніх соціялістичних країн має стати невіддільною частиною совєтської економіки. В країнах Азії, Африки і Південної Америки можна завважити „соціялістичну орієнтацію".

Агресивній політиці капіталізму противиться потенціял совєтського світу, що приведе до ліквідації капіталізму. Мета совєтської політики мир, але очевидно совєтський на совєтських умовах.

Капіталізм противиться певній смерті і експортує контрреволюцію та силою хоче затримати рух історії в бік соціялізму. Якщо капіталістичні країни заспокояться, то їм буде дозволено дожити до свого історичного кінця. Це станеться у майбутньому столітті. Також звернено увагу на Філіппіни. Французькій комуністичній партії було дано накази противитися ухвалам НАТО про розміщення американської атомової зброї в Західній Европі. А на черговій річниці жовтневої революції маршал Соколов сказав, що СССР не дозволить обігнати себе ЗСА в озброєнні.

Коротко — „нова" політика Горбачова полягає в тому, щоб не дозволити ЗСА перемогти. А ласий на сенсації Захід вигадав нове чудо—диво — „таємну зброю Кремля". Нею є за висловом німецької преси „степове чудо", жінка Горбачова, ніби українського роду. Що ж! Президент Реґен хоче мати могутню зброю „зоряну", міжплянетну, чому таку не може мати Ґорбачов. І західня німецька преса шанобливо повторяє нову мудрість — „степового чуда" — „совєтська жінка вже доросла до заможности". Чи ота, що в ґумових чоботах о 4-ій годині ранку, кленучи долю, йде доїти колгоспні корови і руки в неї потріскані до крові від праці і бруду, якого нема де, коли і чим змити? А тим часом степове чудо", воно ж професор діялектичного матеріялізму, купує за кордоном самоцвіти, французьку білизну і перфуми.

● РІЗНЕ ●

● HELP WANTED ●

АДМІНІСТРАЦІЯ „СВОБОДИ"
ПРИЙМЕ на ПРАЦЮ ОСОБУ

Знання української і англійської мов обов'язкове. Платня залежна від кваліфікацій. Добрі умовини праці і бенефіти.
Надсилати резюме до:

"SVOBODA"
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

СОЮЗІВКА
потребує працівника на цілий рік
ДО КАНЦЕЛЯРІЇ СОЮЗІВКИ
Платня після умови.
Голоситись:
SOYUZIVKA
UNA Estate
Kerhonkson, N. Y. 12446
Тел.: (914) 626-5641

● SERVICE ●

● FUNERAL DIRECTORS ●

● BUSINESS SERVICE ●

● РІЗНЕ ●